

BIJVOEGSEL AAN DEN POSTRIJDER

van den 20 Juli 1901.

Een wonderdokter

in de groote wereld.

Onder de personen, verleden jaar overleden, behoort ook Dr Gruby te Parijs, die den leeftijd van 90 jaren heeft bereikt en een der merkwaardigste voorbeelden is geweest van een geleerd man, die zich op ergelijke wijze schuldig maakte aan de grofste kwakzalvrij.

In vroegere jaren beoefende hij met vrucht de physiologie en vergelijkende anatomie, deed verscheidene belangrijke onderzoekingen en ontdekkingen, tot hij op 50 jarigen leeftijd, teleurgesteld in sommige verwachtingen, de geneeskundige praktijk aanvaardde en daarbij de zonderlingste geneesmethoden in toepassing bracht, hetgeen niet beluste, dat hij personen als Heine, George Sand, Mac Mahon, Alexander Dumas, Alphonse Daudet, Ambroise Thomas, Chopin, Liszt, enz. onder zijne kalanten kon rekenen. Wel een bewijs, dat mannen, op allerlei gebied behorende tot de eersten in den lande en uitmuntende in velerlei kunst en wetenschap, op het punt van de kennis van hun eigen lichaam er van de eenvoudigste begrippen der geneeskunst, op het einde der 19^e eeuw, in bijgeloof en kinderachtige onnoozelheid dikwijls nog niet booger staan dan de domsten der menigte en de meest achterlijkste volken.

Ziehier een lijstje van de raadgevingen waarmee wijlen Dr Gruby tot op 't laatst zijns levens zijn goedgelooovige klanten uit de hooge wereld, bij den news leidde.

Iederen morgen vóór zonsopgang wandelen van de Bastille tot aan de Madeleine en daarbij telkens ca 68 stappen, eene drievienpit tusschen de tanden sijn knauwen.

Driemaal daags gedurende 7 1/2 minuten, het lichaam achterover buigen, staande op eene eettafel.

Iederen avond twee ongekookte eieren eten, elk met juist 47 korrels zout.

Elken dag eenige minuten op het hoofd gaan staan. Op handen en voeten kruipen gedurende eenige minuten.

Na iedere maaltijd 580 stappen doen in de breedte van zijne slaapkamer en 2010 stappen in de lengte.

Gedurende eene maand leven alleen van zelfgeschoten wild.

Een bleekzuchtige meisje moet elken nacht een rauwe hesp boven haar bed hangen en slapen met open venster.

Eene aamborstige vrouw moet 's nachts in een grooten zak met kruiden gaan

liggen, juist om twaalf ure daaruit kruipen, een bijzonderen kock zelf bakken en zelt opeten.

Waar ernstige lichaamstoornissen aanwezig zijn, zal zij minder buunen slagen, zooals het volgende voorbeeld bewijst, waarmee wij de zonderlinge reeks willen sluiten.

Eene zeer rijke, oude vrouw, lijdende aan maagpijn, onvrag van Dr Gruby den raad haar leven in het vervolg door te brengen op eene stoomboot, die hij voortdurend de Rhône op- en afvaart tusschen Lyon en Avignon en bij hare maaltijden muziek te laten spelen en op de maat der muziek te eien.

De patiënte deed getrouw wat haar bevelen werd, doch helaas! zonder gevolg; de arme vrouw genas nimmer en stierf aan hare kwaal; zij had namelijk maagkanker.

Visschen

kunnen ook verdrinken.

Visschen kunnen evengoed verdrinken als menschen. De dood door verdrinking is bij de menschen het gevolg van verstikking door gebrek aan zuurstof, die voor de ademhaling onontbeerlijk is. Daar nu de visschen leven moeten van de zuurstof, die in het water is opgelost, evenals de mensch van de zuurstof in de lucht, is het duidelijk, dat, wanneer het water door de een of andere oorzaak de zuurstof verliest, de visschen zullen moeten sterven door verstikking en dienengevolge verdrinken.

Dit gebeurd op zee en ook somtijds in rivieren. Wanneer de rivier bijvoorbeeld plotseling gezwollen is door water, dat uit het omringende land is toegevloeid en dat eenigen tijd aan de zonnestralen blootgesteld is geweest, is dit water verwarmd en daardoor beroofd van zijn vermogen om de vereischte hoeveelheid zuurstof opgelost te houden. Daardoor ontsnapt dit gaz en de visschen, die zulk water ophouden en de noodige zuurstof voor de ademhaling missen, zullen verdrinken, omdat zij stikken.

Men zegt, dat de paarlvisschers wel eens haaien doen verdrinken door middel van een stevig stuk hout, dat aan beide uiteinden puntig is gemaakt. Wanneer de haai zijne muil opent om den visscher te verzwelgen, steekt deze zijn arm daarin, terwijl hij het stuk hout rechtop houdt, zoodat de haai zijnen muil niet weer sluiten kan en verdrinkt.

Grafchrift van eenen tamboer.

Hier onder ligt begraven Mar. in Kroeg,
Die zijne kinders, wijf en trommel sloeg.

Het lied der Vlamingen.

Daar stijgen uit 't verleden
De Karl en Klauwaart op;
Zij hebben stout gestreden,
Verplet den vreemden kof.
Hun goed, hun bloed, hun leven,
Met mildheid steeds verpaand,
Om ons te kunnen geven
Het vrije Vaderland.

O Nederland, o vrijheid,
Gij adelt ons gevoel,
Wij zweren ook met blijheid,
Uw toekomst is ons deel;
Wij zullen, jonge scharen,
Steeds onzen plicht gestand,
Met hand en hart bewaren
Het heilig Vaderland.

DE. HIEL.

De Vlaamsche Leeuw.

Zij zullen hem niet temmen,
Den fieren Vlaamschen Leeuw,
Al dreigen zij zijn vrijheid
Met klauwers en geschreeuw.
Zij zullen hem niet temmen,
Zoolang een Vlaming leeft,
Zoolang de Leeuw kan klauwen,
Zoolang hij tanden heeft!

De tijd verslindt de steden,
Geen tronen blijven staan,
De legerbenden sneven:
Een volk zal nooit vergaan.
De vijand trekt te velde,
Omringd van doodsgewaer;
Wij lachen met zijn woede.
De Vlaamsche Leeuw is daar!

REFR.: Zij zullen hem, enz. H. VAN PEENE.

Het Vaderland.

O Vaderland, o Vaderland!
Van God zoo schoon gebouwd,
Wie uwen grond beschouwt,
Verheugt zich in de pracht,
Die hier hem tegenlacht.
O Vaderland, o Vaderland!
Zoo rijk bedield van Godes hand!

O Vaderland, o Vaderland!
Waar 't rechte godsdienstlicht
De baan wijst van den plicht;
Waar aan des armsten klacht
Ook recht wordt toegebracht.
O Vaderland, o Vaderland!
Blijf immer trouw aan Godes hand!

O Vaderland, o Vaderland!
Bloeit steeds in vrede voort!
O zij die nooit verstoort!
En dreigt u 't onheilslot,
Vertrouw op uwen God!
O Vaderland, o Vaderland!
U hoede en leide Godes hand?

FRANS WILLEMS.